

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Historical

تاریخی

بازتایپ و ارسال از: لاله

تاریخ حزب کار البانی

انستیتیوی تحقیقات مارکسیستی لنینیستی در جنب کمیته مرکزی حزب کار البانی
چاپ «نعم فراشری» تیرانا ۱۹۶۹

بخش چهاردهم

۱۱ مارچ ۲۰۱۴

مبارزه به ضد تجاوز فاشیسم

در این هنگام خطر تجاوز فاشیستی ایتالیا بر البانی پیوسته شدیدتر می شد. در جنوری ۱۹۳۹ دیکتاتور فاشیست ایتالیا بنیتو موسولینی نقشه تجاوز نظامی بر البانی را امضاء کرد. رهبری گروه کمونیست کورچا چنین تشخیص داد که شرایط مساعد برای تشکیل جبهه ای وسیع به ضد امپریالیسم ایتالیا فرا رسیده است و کوشید تا ضرورت اتحاد و همکاری در مبارزه به ضد تجاوز فاشیسم را به کمونیست های سایر گروه ها و به ناسیونالیست های میهن پرست بقبولاند. ولی این کوشش ها که زیاد پیگیر نبود، با شکست روبه رو شد.

از سوی دیگر، زوغو هرگز در صدد نبود که مقاومت به ضد تجاوز ایتالیا را سازمان دهد، تا چه رسد به این که با کمونیست ها همکاری کند. او تا آخرین لحظه امید داشت که با دادن امتیازات جدید به فاشیست های ایتالیا با آنها بر سر حفظ تخت سلطنت خویش کنار بیاید و در عین حال به تعقیب وحشیانه کمونیست ها می پرداخت. ژاندارمری زوغو بسیاری از اعضای گروه اشکودرا را یافت و دستگیر کرد. رهبران این گروه، زفمالا و نیکوجوجی در بازپرسی و در طی محاکمه ای که به وسیله حکومت زوغو در جنوری ۱۹۳۹ بر پا گردید، ضعف نشان دادند و فعالیت گروه و اسامی رفقای خویش و عده ای از اعضای گروه کورچا را بروز دادند. هفتاد و پنج نفر به اتهام فعالیت های خرابکارانه به ضد رژیم زوغو به محاکمه جلب شدند. کمال استافا کمونیست هجده ساله مانند بسیاری از رفقای خود در اردوگاه روش شجاعانه ای داشت و اعلام کرد که کمونیست مؤمنی است و کمونیست مؤمنی باقی خواهد ماند و کمونیسم رهائی بخش توده های ستمدیده کارگر است. دادگاه ۵۲ نفر را به مجازات های گوناگون محکوم کرد.

ضربه بسیار سنگینی بر نهضت کمونیستی البانی وارد آمد و این امر به ویژه به علت مسامحه در مراعات قواعد پنهانکاری و خیانت رهبران گروه اشکودرا روی داد که افشای اسامی رفقای خویش را در برابر پولیس و دادگاه خطای بزرگی نمی شمردند و به عقیده آنها این کار وسیله ای بود برای آزمایش مبارزان در زیر شکنجه دشمن.

وضع بین المللی رو به وخامت می رفت. دولت های فاشیستی تدارکات جنگی خویش را کاملاً توسعه داده بودند. المان در سال ۱۹۳۸ اتریش را اشغال کرده و چند ماه پس از تسلیم دولت های غربی در مونیخ، در مارچ ۱۹۳۹ به اشغال چکوسلواکی مبادرت جسته بود. در اسپانیا سپاهیان فاشیست بر نیرو های جمهوریخواه غلبه کرده بودند.

۲۳ مارچ ۱۹۳۹ ایتالیای فاشیست به یورش مسلحانه بر البانی تصمیم قطعی گرفت. زوغو اهتمام بسیار ورزید که وضع متشنجی را که در روابط البانی و ایتالیا پیش آمده بود، پنهان بدارد. معذک نقشه های غدارانه فاشیست ها از همان ایام اپریل به اطلاع خلق البانی رسید و موجی از خشم در سراسر کشور بر انگیخت. کمونیست های البانی اگرچه اندک بودند تظاهرات نیرومند ضد فاشیستی سراسر کشور را سازمان دادند. در تیرانا و سایر شهر ها به ابتکار کمونیست ها و ناسیونالیست های مهین پرست مراکز نام نویسی داوطلبان برای نبرد به ضد فاشیسم به وجود آمد. کمونیست های زندانی یا تبعیدی از دولت خواستند که به خطوط مقدم جبهه به ضد تجاوز فرستاده شوند. ولی زوغو و دار و دسته اش به خرابکاری در سازماندهی مقاومت توده ئی پرداختند. خلق البانی که یک تنه برای دفاع از آزادی و استقلال خویش به پا خاسته بود بدون اسلحه ماند، از طبقات فرمانروا، از دولت و از پادشاه خیانت دید، هیچ پشتیبانی و هیچ کمکی از خارج به او نرسید. در چنین لحظاتی که برای سرنوشت مهین قطعی بود گروه های کمونیست، متفرق از یک دیگر و در مبارزه با یک دیگر، نتوانستند رهبری واحدی برای بسیج خلق به منظور عملیات مسلح به ضد تجاوزکاران به وجود آورند.

۷ اپریل ۱۹۳۹ سپاهیان فاشیست ایتالیا بر البانی حمله آوردند. زوغو و دار و دسته اش کشور را ترک گفته آن را به دست سرنوشت رها کردند. ارتش البانی که به علت وجود کارشناسان نظامی ایتالیائی و افسران هوادار فاشیست قادر به واکنشی نبود بدون کمترین مقاومتی در برابر دشمن از هم پاشید. معذک دسته های مرکز از مهین پرستان در دورس، ساراندا، سنگ ژین، اشکودرا و ولورا قهرمانانه اسلحه به دست به ضد تجاوزکاران جنگیدند. ولی نیرو های فراوان دشمن این مقاومت را در هم شکستند. فاشیست ها در عرض چند روز کشور را اشغال کردند. معذک خلق البانی سر فرود نیاورد. او کینه عمیق خویش را نسبت به ستمگران ایتالیائی آشکارا نشان داد و هرگز رژیم اشغال بیگانه را به رسمیت نشناخت.

اشغال البانی نتیجه منطقی سیاست تجاوزکارانه فاشیسم ایتالیا، سیاست تسلیم طلبانه ضد ملی و ضد خلقی رژیم زوغو و سیاست «عدم مداخله» دول سرمایه داری غرب بود که این اشغال را به رسمیت شناختند. فقط اتحاد شوروی بر اساس وفاداری به سیاست خویش مبنی بر دفاع از کشور هائی که در معرض تهدید فاشیسم بودند صدای خود را به ضد این تجاوز بلند کرد. موجی از خشم و اعتراض، البانی های مهاجر را فراگرفت. افکار عمومی مترقی سراسر جهان نیز تجاوز ایتالیا بر البانی را محکوم ساخت.

ادامه دارد...